REVOLT

Mjesečni glasnik Kreativističkog pokreta
Broj XXIX- listopad 2014.

Žrtve cionističkih progona:
DAVID IRVING

Tema:
ZAŠTO NAS ONI TOLIKO MRZE?

Razgovor s političkom zatvorenicom iz JAR-a:
CORNELIA DE WET

Moderno društvo:
KRVAVI VIBRATORI MODERNE UMJETNOSTI

Žrtve cionističkih progona: DAVID IRVING

David John Cawdell Irving rođen je 24. ožujka 1938. u Huttonu u Engleskoj. Kao povjesničar po struci specijalizirao se za vojnu povijest Drugog svjetskog rata. Samostalno je naučio njemački jezik i proveo je određeno vrijeme u Njemačkoj kako bi bolje razumio njenu povijesnu pozadinu.

U Austriji je služio zatvorsku kaznu od veljače do prosinca 2006. zbog optužbi za misaone zločine, odnosno zbog toga što ima drugačije mišljenje od židovskih i savezničkih povjesničara Drugog svjetskog rata. David Irving je u medijima blaćen sa svih strana zbog svojih stajališta, te zbog je zbog toga jedna od brojnih žrtava cionističkih progona koja se usudila javno govoriti.

Rani život

David Irving, zajedno sa svojim bratom blizancem Nicholasom, rođen je u Huttonu u Engleskoj. Njegov otac, John Cawdell Irving, bio je zapovijednik u Kraljevskoj mornarici, a njegova majka Beryl bila je crtačica. Tijekom Drugog svjetskog rata, njegov otac bio je časnik na lakoj krstarici HMS Edinburgh. Dok su pratili konvoj QP-11 u Barentsovom moru, 2. svibnja 1942., njegov brod je potopila njemačka podmornica U-456. Irvingov otac preživio je, ali nakon tragedije prekinuo je sve veze sa svojom ženom i djecom.

Studentski dani

Nakon završetka srednje škole u Brentwoodu, Irving je kratko studirao fiziku (iako nikada nije diplomirao zbog financijskih razloga) na Imperial College-u u Londonu. Tijekom tog perioda stekao je ozloglašenost pišući za studentske novine *Felix*, a 1959. bio je urednik tjednika London University Carnival Committee-a, *Carnival Times*-a.

Uništenje Dresdena

Nakon posla urednika Carnival Times-a, Irving odlazi u Zapadnu Njemačku, gdje je radio kao radnik u čeličani tvrtke Thyssen u Ruhrskoj oblasti gdje je naučio njemački. Nakon toga odlazi u Španjolsku, gdje je radio kao službenik u zrakoplovnoj bazi. Tijekom boravka u Španjolskoj, Irving je oženio svoju prvu ženu, Španjolku s kojom je imao petero djece. Godine 1967. napisao je seriju od 37 članaka na temu kampanje savezničkog bombardiranja,

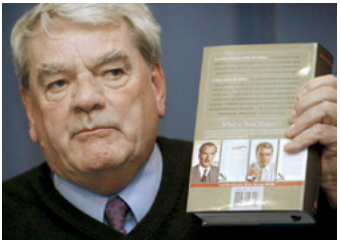

Wie Deutschlands Städte starben (*Kako su umrli njemački gradovi*), za njemački tjednik *Neue Illustrierte*. Oni su bili temelj za njegovu prvu knjigu, *The Destruction of Dresden* (1963.), u kojoj je ispitao savezničko bombardiranje Dresdena u veljači 1945. Tijekom šezdesetih, debata o smrtnosti tijekom bombardiranja njemačkih gradova i civilnog stanovništva već je započela, osobito u Velikoj Britaniji. Samim time pojavio se veliki interes za Irvingovu knjigu, koja je bila ilustrirana brojnim grafičkim prikazima te je postala međunarodni bestseler.

U prvom izdanju, Irving je procijenio da je broj žrtava bio između 100 000 i 250 000 – zamjetno više nego ranije navođene brojke. Ove brojke postale su mjerodavne i široko prihvaćene u brojnim standardnim referentnim radovima. U kasnijim izdanjima, tijekom naredna tri desetljeća, postupno je smanjio broj žrtava na 50 do 100 tisuća.

Povjesničar

Nakon uspjeha knjige o Dresdenu, Irving je nastavio s pisanjem, uključujući neke knjige o revizionističkoj povijesti. Godine 1964. napisao je *The Mare's Nest*, djelo na temu projekata njemačkih tajnih oružja te savezničkih obavještajnih mjera protiv njih; preveo je *Memoirs of Field Marshal Wilhelm Keitel*, 1965.; 1967. objavio je *Accident: The Death of general Sikorski*, u kojoj je naveo da je Churchill imao svoje ruke u smrti poljskog vođe u egzilu, generala Władysława Sikorskog. Irving je tvrdio da je pad aviona koji je usmrtio Sikorskog 1943. bio zapravo „atentat" koji naredio Churchill kako bi „izdao" Poljsku i predao ju Sovjetskom Savezu. Irvingova knjiga inspirirala je vrlo kontroverznu dramu *Soldiers, An obituary for Geneva*, koju je napisao njegov prijatelj njemački pisac drama Rolf Hochschuth, a koja prikazuje Churchilla kako naređuje „ubojstvo" generala Sikorskog. Godine 1967. objavljuje još dva rada: *The Virus House*, ne temu njemačkog projekta nuklearne energije, te *Destruction of Convoy PQ-17*.

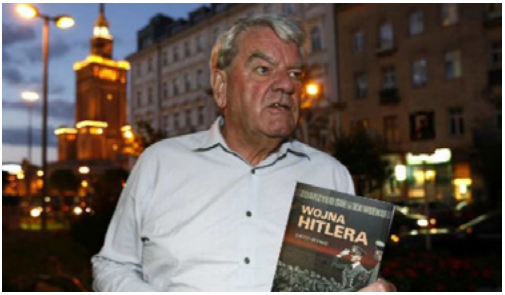

Irving se zatim prebacio na pisanje biografija. Njegov uspjeh s *Dresdenom* dao mu je priliku da kontaktira preživjele članove unutarnjeg Hitlerovog kruga, te su mu mnogi bivši dužnosnici nacionalsocijalističke vlade darovali svoje dnevnike i drugi materijal. Godine 1972., Irving je preveo memoare generala Reiharda Gehlena, a 1973. objavio je *The Rise and Fall oft he Luftwaffe*, biografiju zračnog zapovjednika Erharda Milcha. Ostatak sedamdesetih proveo je radeći na knjigama *Hitler's War* i *War Path*, njegovoj dvodijelnoj biografiji o Adolfu Hitleru, te *The Trail of the Fox*, biografiji Erwina Rommela.

Revizionizam

Godine 1977. objavio je knjigu *Hitler's War*, prvi dio biografije o Adolfu Hitleru. U njoj je Irving pokušao opisati rat s „Hitlerovog stajališta," oslanjajući se što je više moguće na primarne

izvore informacija. Njegova knjiga okrivila je savezničke vođe, najviše Winstona Churchilla, za eskalaciju rata, te sadrži tvrdnje da je njemačka invazija na Sovjetski Savez 1941. bila „preventivni rat“ koji je bio nametnut Hitleru kako bi spriječio nadolazeći sovjetski napad (tvrdnja koju su neki podržali, primjerice prebjeg Glavne obavještajne uprave, Victor Suvorov i drugi). Osim toga, navodeći radove povjesničara kao što su Harry Elmer Barnes, David Hoggan i Frederick J.P. Veale, Irving je tvrdio da je prvenstveno Britanija ta koja odgovorna za izbijanje rata 1939.

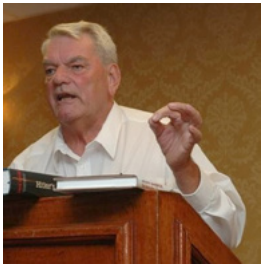

Samo nekoliko mjeseci nakon objave knjige *Hitler's War*, Irving je objavio *The Trail of the Fox*, biografiju Erwina Rommla. U njoj je Irving napao sudionike napada na Hitlera 20. srpnja 1944. (Operation Walküre), oslovljavajući ih s „izdajice“, „kukavice“ i „manipulatori“, a nekritički je prezentirao osvetu Hitlera i njegovih podređenih protiv sudionika, gdje je Rommel također bio žrtva. Irving je muškarce i žene upletene u napad 20. srpnja predstavio u najcrnjim bojama i tvrdio da je njihova sudbina nakon tog dana bila potpuno zaslužena. Irving je osporavao tvrdnju da je Rommel bio jedan od vođa pobune: Rommel je ostao vjeran Hitleru do smrti, tvrdio je Irving, a prava krivica za njegovo prisilno samoubojstvo pada na njegove suradnike, koji su mu namjestili kako bi spasili svoje živote, a i zato što su bili ljubomorni na njegove medalje. Konkretno, Irving je optužio Rommelovog prijatelja i načelnika Glavnog stožera, generala Hansa Speidela, koji je pokušao uvući Rommerla u pokušaj puča.

Godine 1979. Irving je izdao knjigu *The War Path*, nastavak knjige *Hitler's War* koja je pokrila događaje koji su doveli do rata i koja je napisana sa sličnog stajališta. Usprkos nekim kritikama, knjiga se dobro prodavala, kao i sve Irvingove knjige do tada.

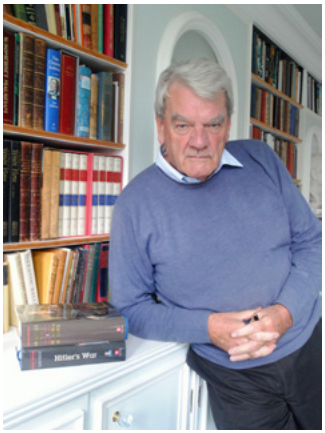

Osamdesetih se Irving počeo baviti istraživanjem i pisanjem o temama koje su udaljile od Njemačke, ali s manjim uspjehom. Svoje istraživanje počeo je u svojoj trodijelnoj biografiji Winstona Churchilla. Godine 1981. objavio je dvije knjige. Prva je bila *The War Between the Generals*, u kojoj je Irving ponudio izvještaj o Vrhovnom zapovjedništvu saveznika, detaljno iznoseći zagrijane sukobe za koje navodi da su se odvijali između raznih generala različitih zemalja te je objavio glasine o njihovim privatnim životima. Slijedeća knjiga bila je *Uprising!*, o pobuni u Mađarskoj 1956., što je Irving prvenstveno opisao kao „protu-židovski ustanak,“ jer je komunistički režim bio pod kontrolom Židova. Irvingov prikaz mađarskog komunističkog režima kao židovske diktature koja tlači ne-Židove izazvao je optužbe židovske kritike. Dok je pisao tu knjigu dobio je pristup mađarskim dokumentima te je intervjuirao neke sudionike.

Godine 1987. objavljena je knjiga *Churchill's War*. U njoj je Irving napravio revizionistički prikaz Churchilla – neobuzdanog alkoholičara, kukavice, bestidnog rasiste i korumpiranog ratnog huškača sluganskim interesima „međunarodnog Židovstva.“ Irving je također optužio Churchilla za „prodaju Britanskog Carstva“ i „okretanje Britanije protiv svog prirodnog

saveznika, Njemačke.“

Godine 1986. Irving je bio jedan od nekolicine engleskih autora koji su podržali kontroverznu tezu njemačkog filozofa Ernsta Noltea, koji je 1986. u članku naslovljenom *Die Vergangenheit, die nicht vergehen will* (*Prošlsot koja ne želi otići*) tvrdio da je zbog pisma predsjednika Svjetske Cionističke Organizacije, Chaima Weizmanna, napisanog 3. rujna 1939. britanskom premijeru Neville Chamberlainu, u kojem daje punu podršku svoje organizacije britanskim ratnim naporima, provedena „židovska deklaracija rata“ protiv Njemačke, te je zbog toga Njemačka potpuno opravdano „strpala“ europske Židove u koncentracijske logore.

Pitanje Holokausta

Tijekom godina, Irvingov stav prema Holokaustu se značajno promijenio. Do sredine osamdesetih, Irving se počeo povezivati s organizacijom *Institute for Historical Review* te je počeo držati predavanja skupinama kao što je patriotska *German Deutsche Volksunion*, tvrdeći kao Nijemci nisu ubijali Židove u plinskim komorama tijekom Drugog svjetskog rata. Također je sugerirao da su dijelovi knjige *Dnevnik Anne Frank* možda bili krivotvoreni od strane njena oca, a 1988. svjedočio je u obrani Ernsta Zündela na suđenju za negiranje Holokausta u Kanadi. Irving je kasnije tvrdio kako ga je Zündel uvjerio da se Holokaust nikada nije dogodio.

Krajem osamdesetih Irvingu je zabranjen ulaz u Austriju, a početkom devedesetih zabranjen mu je ulaz i u Njemačku i kažnjen je sa 30 000 DM zbog svojih izjava o Holokaustu. Nakon toga uslijedile su zabrane ulaska u Južnu Afriku, Kanadu i Australiju. 1997. godine kažnjen je sa još 20 000 DM od strane suda u Mannheimu, jer kako su uvidjeli da ga neće samo tako moći utišati, počeli su ga uništavati financijski. U studenom 2005. godine Irving je uhićen i pritvoren u Austriji na temelju naloga iz 1989. godine, te je nakon nekoliko mjeseci osuđen na zatvorsku kaznu u trajanju od tri godine. Nakon godinu dana u zatvoru Irving je pušten na slobodu i ostatak kazne pretvoren mu je u uvjetnu kaznu.

David Irving bio je i ostao jedan od najpoznatijih povjesničara koji se bave revizionizmom Drugog svjetskog rata, iako kontroverzan u nekim svojim izjavama, učinio je mnogo da prava istina o Drugom svjetskom ratu iziđe na vidjelo.

THE JEWISH GAS CHAMBER HOAX

20th CENTURY HOAX PRESENTS AN ERIC HUNT FILM

PRODUCED BY FRIEDRICH PAUL BERG AND ANONYMOUS REVISIONIST

WWW.GASCHAMBERHOAX.COM

MARCH 5 2014

Mnogi nakon detaljnijeg proučavanja shvate da Židovi imaju potpuno drugačiju psihologiju od nas. Neki se nakon te spoznaje ipak s pravom zapitaju zašto nas Židovi toliko mrze? Zašto žele da nestanemo?

Na ovo pitanje odgovorio je William Pierce, osnivač Nacionalne Alijanse, u emisiji American Dissident Voices-a nazvanjoj „Škorpion i Žaba." Njegov govor još uvijek se može pronaći na Internetu i poslušati. Pisani tekst govora ipak je nestao nakon raspada Nacionalne Alijanse.

Nečujni nestanak tako važnog materijala pokazuje kako brzo i stalno pro-bjelačke ideje nestaju iz društvene okoline, ne ostavljajući nikakva traga. Ovo, u kombinaciji sa stalnom cenzurom i represijom, sprječava značajnije samosvjesne skupine u osnivanju ili razvijanju u prirodno stanje slobode ideja.

Škorpion i žaba

Godine 2001. William Pierce bio je gost na radio emisiji Boba Granta u New York Cityju. Grant je rekao Pierceu kako ne razumije zašto bi se židovi ponašali onako kako Pierce opisuje. Zašto bi željeli uništiti društvo koje ih je učinilo bogatima, moćnima i utjecajnima?

U emisiji pod nazivom „Škorpion i žaba" ubrzo nakon početka, Pierce se bacio na pitanje Granta. „*To je vrlo razumno pitanje*," rekao je Pierce, „*prirodno pitanje*," „*pitanje koje bi gotovo svaka inteligentna iskrena osoba postavila u takvim okolnostima.*"

Kada me Bob upitao to, poželio sam da nije. Znao sam odgovor, a on je sasvim jednostavan, ali nije onaj tip odgovora koji netko želi dati ljudima koji jure kroz prometnu gužvu kući. Jednostavno je ali također i duboko. Odgovor se treba čuti, a zatim o njemu razmisliti pažljivo…

Odgovor, u svom najjednostavnijem obliku, na pitanje Boba Granta glasi: Židovi čine to što

čine zato što su Židovi.

Kako bi ilustrirao svoj odgovor, Pierce se oslonio na „staru bajku o škorpionu i žabi“:

Škorpion želi prijeći potok, ali ne zna plivati. Ugleda žabu i upita ju da ga prenese preko potoka na svojim leđima. Žaba odgovori „*Ne, ne vjerujem ti. Čula sam kako su škorpioni podmukli. Bojim se da ćeš me ubosti ako ti dozvolim da sjedneš na moja leđa*.“ Škorpion na to odgovori „*Zašto bih to učinio? To ne bi bilo u mom interesu. Ako te ubodem, oboje ćemo se utopiti.*“ I tako se žaba složi da dopusti škorpionu da joj se popne na leđa i počne plivati kroz potok. Na pola puta, škorpion ubode žabu. Dok je žaba umirala i počela tonuti, ona ga upita „*Zašto si to učinio? Sada ćemo oboje umrijeti.*“ Škorpion odgovori „*Nisam si mogao pomoći. U mojoj je prirodi da ubodem.*“ A u prirodi Židova je da zavedu i unište.

To što Pierce kaže o židovskoj želji da unište zapadnjačko društvo podjednako se odnosi i na pitanje „Zašto nas mrze? Zašto žele da umremo?“

Tu možemo dodati još dvije slijedeće stvari. U uništavanju zapadnjačke civilizacije i počinjenju genocida protiv „tumora ljudske povijesti“ kako nas oni zovu, Židovi ne uništavaju sebe kao što je to učinio škorpion u bajci. Oni će prijeći na iskorištavanje drugih nakon što završe sa Zapadom. S racionalnog stajališta dvojbeno je da li oni maksimiziraju svoj osobni interes takvim ponašanjem, no to i je i nije istina. Oni su motivirani nezasitnom pohlepom i mržnjom, ne razumom.

Drugo, mržnja je racionalna. Ona je emocija – u ovom slučaju neobuzdana. Židovi gaje ubitačnu mržnju prema svojim žrtvama. To ne-Židovima nema smisla, a niti ne treba im imati. To je jednostavna činjenica.

Uvažavanje činjenica u odnosu na razumijevanje razloga za njih

Da ponovimo Pierceovu glavnu točku: „Najjednostavniji odgovor, koji je ujedno i najdublji odgovor: Židovi čine ono što čine, jer su Židovi… Teško je trenutno naći važniju stvar koju bi bilo tko od nas učinio, nego da razumijemo zašto Židovi guraju naše društvo preko ruba u propast, a zatim da im se odupremo svim mogućim mjerama.“

Revilo P. Oliver rekao je sljedeće o zajedničkim dugoročnim naporima Židova, koji polagano unose svoj smrtonosni otrov tijekom dugog perioda, zapravo generacija, izbjegavajući tako shvaćanje bijelaca o tome što se događa te postaju virtualno nevidljivi za njih:

Arijevci su skloni misliti na najnevjerojatniju operaciju kojom bi ostali posve nesposobni

– od kojih su, moramo vjerovati, genetski nesposobni od najranijih zapisa, u Homerovim tradicijama, nordijskim legendama, pa čak i Vedama, posvjedočiti velikim teškoćama održavanja učinkovitog konsenzusa unutar čak kompaktnih i relativno malih grupa za specifične, neposredne i ograničene ciljeve. To je pogubna i možda fatalna karakteristika naše rase, da pretpostavljamo da druge rase imaju približno sličnu prirodu kao mi.

Pogreška koju čini većina ljudi je dopuštanje da njihova zbunjenost nad naoko iracionalnim motivima miješa s njihovom percepcijom objektivnih činjenica. Iako možda ne razumijemo razloge određenih činjenica, činjenice za sebe su dovoljno jasne dokle god ne dopustimo prevladavanje zbunjenosti nad motivacijom naših umova ili, još gore, dok ne poričemo ono što je pred našim očima.

Židovi su svjesni tog mentalnog hira i iskorištavaju ga. Jedan trik za skretanje optužbi sa Židovske upletenosti u komunizam kojeg se možemo sjetiti je „Zašto bi bogati ili inače uspješni Židovi podupirali komunizam? To nema smisla.“

To je analogno pitanju Boba Granta upućenom Pierceu: „*Ne razumijem. Ti kažeš da Sumner Redstone i drugi židovski medijski šefovi namjerno pokušavaju uništiti naše društvo. Zašto bi oni to htjeli učiniti? Oni su bogati, moćni i utjecajni. Ovo društvo je bilo dobro prema njima. Zašto bi ga željeli uništiti? To za mene nema smisla.*“

Bijele žrtve misle, a pozvani su da misle: „To ne može biti istina. To ne stoji,“ jer to ne drži vodu za njih. Jedini način da se ispravi ovaj nečuvena pogreška je pitati umjesto toga: „Što je istina? Što se zapravo događa u stvarnom svijetu?“

Jcob Schiff i Armand Hammer bili su bogati, privilegirani židovski kapitalisti koji su pomagali komunistima. Hollywood je bio pun dobro plaćenih visoko pozicioniranih Židova koji su bili članovi Komunističke Partije, kao što su bili članovi administracije predsjednika Franklina Roosevelta i Harrya Trumana. Američki kongresmen Samuel Dickstein, koji je odigrao ključnu ulogu u financiranju Kućnog Odbora o ne-američkim aktivnostima kako bi se progonili američki desničari (ne komunisti), bio je plaćeni agent sovjetskog NKVD-a. U Britaniji, izdavač knjiga, Victor Gollanct bio je komunist, a barun Victor Rothschild jedan iz slavno bogate bankarske obitelji bio je 1993. identificiran od strane KGB-ovih šest umirovljenih pukovnika kao ključna osoba u špijunskom krugu koji se probio u britansku obavještajnu službu. Židovske bebe u crvenim pelenama iz 60-ih došle su preko Zapada iz obitelji najnaprednijih pozadina, a ipak, bili su fanatični ljevičarski totalitaristi i teroristi odlučni u uništenju sistema koji im je dao toliko privilegija na račun domaćih građana. To su lako potvrdne činjenice, samo treba istražiti detalje.

Treba se odreći sofisticiranosti u korist jednostavnog uviđanja činjenica.

TO JE RAZLOG
ZAŠTO SE BORIMO!

Razgovor s političkom zatvorenicom iz Južne Afrike: CORNELIA DE WET

Srdačan pozdrav! Želim vam unaprijed zahvaliti u ime naših čitatelja što ste prihvatili naš zahtjev za intervju. Vjerojatno najvažnija tema ove rasprave kada govorimo o JAR-u jesu zločini crnaca nad bijelcima koji su česti u vašoj zemlji te koje vlast čak odobrava i potiče, ali možete li nam dati neke detaljnije statističke podatke o tamošnjoj situaciji? Mi smo vidjeli nebrojeno mnogo slika ubijenih bijelaca u Južnoj Africi, osobito bijelih farmera, ubijenih od ruku crnih divljaka, i u mnogim slučajevima nema nikakve naznaka krađe, nego su u pitanju naprosto čisti zločini iz mržnje. Prema vašem iskustvu i statistikama, da li intezitet takvih ubojstava i dalje raste ili se vrhunac zbio u godinama nakon pada aparthejda?

Nasilje crnaca nad bijelcima nije prestalo te traje i dalje. Ubojstva farmera su osobito uvijek okrutna i počinitelji muče svoje žrtve. Rečeno je da je razlog za užasna ubojstva farmera postavljanje straha u njih što za posljedicu ima prisiliti ih da prodaju svoju zemlju za praktički bescjenje. Na taj način, farmer živi život ispunjen strahom, i da bi se zaštitili, njihove obitelji prodaju svoju zemlju za sitniš. Dok se ostali farmer pakleno bore da se ne podvrgnu strahu, oni potiču svoje sigurnosne službe da zaštite svoje obitelji i zemlju.

Mi znamo da je Afrikanerska zajednica mnogo puta zatražila osnivanje tzv. "Volkstaat-a," odvojene države za bijelce u Južnoj Africi. Kakve su šanse za takvo što dogodi s obzirom na sveukupnu situaciju u vašoj zemlji?

Da, to je istina, Afrikanci žele zasebnu državu ali ANC vlada to ne uzima u obzir. Desničarski Afrikaneri održavaju svoju kulturu živom i neće vječno trpjeti torturu.

Južna Afrika je bila najbogatija zemlja u čitavoj Africi i jedna od najbogatjih na svijetu. Nakon što je ANC došao na vlast čitav sistem je postepeno propao, ekonomski I politički. Danas je JAR teško pogođen siromaštvom, što se odnosi i na tamošnje bijelce. Kakva je ekonomska situacija bijelaca u Južnoj Africi?

Točno, bila je, korupcija i pljačka su očigledne i ne prestaju. Samobogaćenje vlade i javnih sektora se nastavlja. Široki ekonomski zakoni i afirmativne akcije osiguravaju da bijelci imaju malo mogućnosti ostati na radnom mjestu i skrbiti za svoje obitelji. Ti su zakoni sveli bijelce na beskućnike.

Također bih vas pitao o situaciji u drugim afričkim zemljama koje imaju ili sui male određe-

no bjelačko stanovništvo, većinom farmere. Prije svega mislim na nekadašnju Rodeziju (sada se zove Zimbabwe). Mi znamo da je Robert Mugabe mnoge od njih ubio i oteo njihovu zemlju. Nedavno sam pročitao da je Zimbabwe, koji je nekada hranio čitavu Afriku svojim žitom, sada crnci vode te farme, na rubu gladovanja. Većina bijelaca je prebjegla u druge zemlje. Kakva je situacija s bijelim farmerima u drugim afričkim zemljama?

Da, u Zimbabwe-u ih je malo ostalo, većina bijelaca je ili otišla ili je ubijena. Nekada napredna zemlja sada je u totalnim ruševinama. Kažu da Južna Afrika ima preko deset milijona Zimbabweanaca. Bijeli farmeri doživljavaju probleme ali govori se da je u Demokratskoj Republici Kongo zajednica bijelih farmera uspješna s obzirom da je crnačka vlada shvatila da trebaju FARMERE da bi održali proizvodnju hrane koju trebaju.

Što nam možete reći o svojoj vlastitoj situaciji, pročitao sam da vam prijeti zatvorska kazna zbog vašeg aktivizma, možete li nam reći nešto o tome?

Moja situacija je napeta a nadolazeći sudski slučaj je strašan s obzirom na manjkavost pravnog sistema u Južnoj Africi. Mene smatraju teroristom i ta stigma mi neće olakšati dokazivanje moje nedužnosti. Kruži mnogo priča o mojoj krivnji a ja čitavo vrijeme pokušavam dokazati svoju nedužnost i dokazati da sam optužena za djelo koje nisam počinila. Imam pošteno pravno zastupanje za tekući sudski slučaj i držim se pozitivno da će me istina osloboditi.

Također, možete li nam reći kakva je situacija u južnoafričkim zatvorima, s obzirom da sam također pročitao neka vaša svjedočanstva koja govore o tamošnjim prilično neugodnim uvjetima?

Situacija u južnoafričkim zatvorima je zastrašujuća. Više je zločina unutar zatvorskih zidova nego izvan njih. Upravitelji zatvorenike tretiraju s prijezirom, osobito bijelce. Zatvor je mjesto za rehabilitaciju zločina a to tamo ne funkcionira. Uvjeti su nepodnošljivi čak i za crnačke zatvorenike. Prenapučenost, hladnoća, prljavština i odvratni uvjeti ne pomažu ljudima da opstanu. Mnogi zatvorenici plaćaju da bi se zaštitili od silovanja i ostalih iritacija. Mogu vam ispričati svoje užasno iskustvo u južnoafričkom zatvoru. Uhićena sam zbog teške izdaje i terorizma, kada sam bila u pritvoru jedne noći u policijskoj postaji, zapisali su moje noćenje. Oko tri ujutro vrata ćelije su se otvorila a na vratima su stajala dvojica crnačkih policajaca. Sjedila sam u kutu ćelije, oni su ušetali i rekli mi da ustanem. Ustala sam a jedan me je zgrabio otraga i rekao "bolje ti je da šutiš," drugi mi je otkopčao hlače. Gurnuli su me na pod, jedan mi je držao ruke a drugi podigao majicu i skinuo hlače. On me je silovao, to tako boli ali on nije prestajao. Ja sam molila i tražila boga da mi uzme život. Nakon što je završio zamjenili su se, sada me je drugi silovao. Ja sam plakala, a on mi je rekao "šuti bijela kurvo." To silovanje je trajalo možda sat vremena, nakon što su završili nasmijali su se i rekli da je bilo dobro "jebati bijelu kurvu." Jedan je

rekao “šuti inače ćeš nastradati ako bilo kome kažeš.” Smijući se, otišli su van. Ja sam tamo ležala plačući i pitala boga zašto? Kasnije sam se ustala i obukla. Nije bilo vode da se operem. Sljedeće jutro dvojica policajaca su se vratila i ponovno me upozorila, bilo je pakleno provesti noć u zatvoru.

Unatoč svim tim ubojstvima i potpunom kršenju građanskim prava bijelaca u Južnoj Africi, tamo i dalje postoji mnogo bijelaca koji misle da bijelci i crnci mogu živjeti zajedno. Kako je to moguće?

Da, zločini i ubojstva ne prestaju a i dalje postoje vječno optimistični bijelci koji pokušavaju zadržati pristojan odnos sa šarenom nacijom. Nejednakost je porasla a Južna Afrika je poznata kao najpodijeljenija nacija. Kako godine prolaze, 20 godina nakon davanja kontrole crnačkoj vladi, rasna mržnja je porasla.

Također kako komentirate činjenicu da strani mediji gotovo u potpunosti šute o svim zločinima crnaca nad bijelcima koji se u velikom broju događaju u vašoj zemlji. Čak i ako uzmemo u obzir činjenicu da su mediji u rukama Židova čiji je cilj uništenje bijele rase, i dalje bismo očekivali određeni broj izvještaja o tim zločinima.

Svijet ne uspijeva čuti sve te priče naprosto zbog medijske kontrole. O određenim zločinima se izvještava lokalno i cenzurirano. Obični ljudi iz Južne Afrike čine da se njihov glas čuje pomoću blogova, ili kontaktirajući strane medije da tiskaju njihovu priču. Nije bilo tako davno, kada je vladajuća stranka ANC prodala gotovo 40 posto informativnih medija kineskoj kompaniji. Kineska socijalistička kompanija sada ima većinski udio a mi svi znamo kako komunisti kontroliraju medije.

Ostatak je napisala moja prijateljica Laura Oneale.

Što bi moglo krenuti lose po Corneliu, njezin se svijet srušio dolaskom policijskih službenika koji su pretraživali njezine prostorije i uhitili je zbog posjedovanja eksploziva i streljiva? Bačena straga u policijski kamion, njezina najgora noćna mora je tek počela. Bez samilosti, bez prijateljskih lica i bez pomoći. Zaključana u ćeliji s okorijelim kriminalcima, Cornelija je bila u šoku pitajući se nije li to noćna mora, ali nažalost nije bila, hladna slabo osvijetljena ćelija bila je ispunjena nekim ljudima neprijatnog izgleda koji su držali svoj pogled čvrsto uperen na novu bijelu ženu.

Pojavljivanje na sudu sljedeće jutro dalo je mali tračak nade njezinom rastrganom srcu. S entuzijazmom, surađivala je s policijom i pravnim autoritetima u nadi da će osigurati puštanje i ostaviti suđenje iza sebe. Tako nije bilo, bila je formalno optužena i poslana u zatvor dok je sudsko saslušanje odgođeno.

Cornelia je provela dvije godine u zatvoru čekajući da se slučaj vrati na sud. Nije bila u mogućnosti priuštiti si pravnog zastupnika pa joj je to država osigurala. To nije pomoglo i ostala je iza rešetaka, izolirana od svijeta, svoje djece i obitelji. Tijekom boravka u zatvoru, Cornelia je bila podvrgnuta brutalnom tretmanu a trauma zbog suočenja sa ograničenošću zatvora nije slutila na dobro. Neočekivano mučenje i planirano silovanje od strane crnačkih policijskih službenika bilo je pustošenje zbog kojeg i dalje drhti na pomisao na pokvareni plan autoriteta.

Cornelia nije imala lagan život u zatvoru, ona je bijelkinja optužena zbog posjedovanja nelegalnog oružja i eksploziva, zatvorski službenici su je tretirali bez poštovanja, i nakon svega, ona je bila prijetnja njihovoj demokratskoj vladi.

Napokon, dobila je jamstvo i puštena je iz zatvorske paklene rupe. Ponovno sa svojom djecom i obitelji, Cornelia je pokušala naći utjehu u njima. Njezin čitav svijet se promijenio, njezini pogledi na sigurnost i brigu za vlastitu djecu držali su je usredotočenu. Zbog suočenja s izdajom svojih bijelih kolega i bivanjem žrtvom crnačkog silovanja iskušenje ju je sustizalo i često joj izazivalo bijeg u tešku depresiju. Očajnički trebajući traumatološko savjetovanje i tražeći istinu, Cornelia je počela ponovno izgrađivati svoj život i uzela na sebe odgovornost micanja sa svog imena svega što je krivo učinjeno.

Kao vojnik naoružan za bitku, odvažila se dobiti potreban dokaz i radeći to, naišla je na daljn-

ju represiju od strane svojih vlastitih bijelih ljudi. Zaključavanje nje i njezine djece u vlastitoj kući i podmetanje požara da bi je spriječili da govori bila je jedna od stvari koju su joj učinili. Anđeo čuvar je imao druge planove za hrabru Corneliu i spasio joj je život. Nakon odavanja imena nekih doušnika, Cornelia je ostala hrabra ali i dalje ranjiva žena znajući da teškoće nisu gotove. Njezino pojavljivanje na sudu je odgođeno za lipanj ove godine, a odluka da govori istinu i izloži kriminalne elemente kriminalnog svijeta i dalje je težak zadatak. Tražeći lokalnu i međunarodnu pomoć, Cornelia, politički zatvorenik je ispričala svoju priču težeći tome da se sazna istina.

Svijet se može ugledati na Corneliu i njezine teške pokušaje da ostane živa u ograničenosti zatvorskog pakla. U zemlji gdje su rasna mržnja i nepravda duboko ukorijenjene, hrabra Cornelia je zadobila malo podrške i nastavlja dobivati prijetnje smrću, zlostavljanjem i mučenjem zbog svoje slijepe usrdnosti. Počinitelji i dalje nastavljaju poricati postavljanje oružja na njezinu farmu predstavljajući Corneliu kao nekoga sa zločinačkim umom tko želi ubijati crne ljude iz čiste mržnje. Organizacija ima jaku potpornu strukturu koja vodi do vladinih službenika koji će radije riskirati život jedne žene nego vlastiti da se ne bi otkrila istina kako su oni plitke nepoštene demonsko služeće kompanije koje žele sačuvati dominantnu poziciju u

političkoj strukturi Južne Afrike. Cornelia De Wet, južnoafrički politički zatvorenik čeka ishod svoj sudskog slučaja predviđajući da će biti oslobođena krivnje. Očekivanje poštenog suđenja za Corneliu nije bez neopravdane brige, osobito zato što pravni sustav pokazuje manjkavu strukturu u Južnoj Africi.

O zatvorima

Južnoafrički zatvori su užasno prenapučeni, i tekstualne poruke zatvorenika iz Leeuhof Zatvora tijekom lipnja 2014-e potvrđuju da u ćeliju može stati 30 ljudi ali tamničari su prisiljavali i do 80 ljudi da borave u jednoj ćeliji. Često zatvorenici moraju spavati na podu, dijele dva zahoda, tuša i umivaonika. Kupanje je problematično jer se voda nasumice gasi, a čekanje u redu je još jedan problem. Neke ćelije nemaju vode, a kante za smeće se pune vodom iz protupožarnih cijevi da bi je zatvorenici koristili i kupali se u njoj. Zahodi često nisu isprani zbog nedostatka vode, a zatvorenici su prisiljeni živjeti među smradom i prljavštinom.

Novac je vladar unutar zatvora i može se koristiti za krijumčarenje bilo kojih droga u ćelije. Čuvare se često podmićuje da donose mobitele, drogu i ostalu robu u ćelije a zatvorenici tvrde da je više droge dostupno unutar nego zatvora nego van njega. Novac će osigurati zaštitu od grupnih silovanja što je teški problem koji se često javlja. Čuvari samo za novac organiziraju silovanja mladih zatvorenika. Dvojica čuvara će stajati ispred vrata ćelije dok do osmorica ljudi siluje žrtvu a kondomi su apsolutno nužni u zatvoru. Vođe bandi imaju opciju kupovanja mladog zatvorenika pregovarajući s čuvarima koji će premjestiti odabranu osobu u njihovu ćeliju i gdje će biti korišten kao seksualni rob dok ne bude odbačen ili prodan drugom zatvoreniku. Novopečene žrtve silovanja često izložene ponovljenom silovanju.

Tekstualne poruke često pokazuju da je Leeuhof zatvor gori od pakla. Ubadanja noževima, tučnjave, droga i korupcija se događaju na dnevnoj osnovi a zatvorenici namjeravaju prikazati elemente zločina unutar južnoafričkih zatvora. Zlouporaba droga unutar zatvora se opasno ignorira dok je podmićivanje ultimativna snaga iza rastuće eksploatacije.

Cornelia De Wet, južnoafrički politički zatvorenik, provela 21 mjesec u zatvoru prije nego joj je odobreno jamstvo. U Middleburg zatvoru, De Wet je rekla da su droge bile dostupne u svako vrijeme a kuhinjsko osoblje skupa s čuvarima bi posluživalo kada bi to zatvornici zatražili, sve za novac. Hrana je prema De Wet bila često užasna i neupotrebljiva za ljude. Muhe i mišje izlučevine su bile vidljive na posluženoj hrani, a kruh je često bio pljesniv, a ako bi zatvornici odbili jesti, bili bi zaključani ostatak dana. Drugima bi bilo dopušteno okupati se ako bi kon-

zumirali nehigijensku hranu. S novcem, zatvorenici su mogli dobiti pristojnu hranu kuhanu od strane vladinog kuharskog osoblja u zatvorskim prostorijama.

De Wet je bila premještana među tri različita zatvora tijekom svojeg 21 mjesečnog boravka a u Bethel zatvoru, bila je jedina bijela žena zaključana s 28 crnaca. Klicama inficirane ćelije s žoharima, kukcima, gnjidama, muhama i ušima koji su prenapučivali ćeliju uzrokovali su više iritacija nego što ih izazivaju čuvari na dužnosti.

Dvadeset-osmog siječnja 2013-e godine, De Wet se pojavila na sudu zbog saslušanja za jamčevinu a policija ju je napala i odvela natrag u zatvor gdje se predozirala tabletama. De Wet je primjena na jedinicu intenzivne njege u Witbank bolnici, očigledno nakon četiri dana provedenih u komi, probudila se ruku privezanih za krevet i bez odjeće. Kada je zatražila da se odjene, odbili su je i morala je trpjeti poniženje dok leži gola ispred zatvorskih čuvara. Tijekom veljače, De Wet je imala i noge i ruke u lancima, i prebačena je u zatvor u Pretoriji gdje je provodila svoje dane u samotnom zatočeništvu. Sudjelujući u štrajku glađu De Wet je vraćena natrag u Middleburg zatvor. De Wet opisuje zatvor kao zagađeno, nehigijensko i odvratno okruženje gdje zatvorenici otvoreno sudjeluju u seksualnim aktivnostima, koriste droge i ne poštuju nikoga. Zatvorski čuvari otvoreno ignoriraju tipično zlostavljanje među zatvorenicima a zastrašivanje je često vladajući factor.

Srdačan pozdrav, Laura Oneale

KRVAVI VIBRATORI MODERNE UMJETNOSTI

Unaprijed se ispričavamo za potencijalne neugodnosti koje će se nekima možda zgaditi, ali "slika govori 1000 riječi."

Postoje dvije vrste umjetnosti; kreativna umjetnost i destruktivna umjetnost. Kreativna umjetnost bila bi kada se gradi nešto što bi trebalo ulijevati strahopoštovanje. Bio to kip Kralja Tomislava, Zagrebačka katedrala ili možda piramide u Gizi, sve to se može smatrati kreativnom umjetnošću. Ovakva stvaranja predstavljaju nešto kreativno, imaju nekakvo značenje. Druga strana umjetnosti, ona destruktivna, ima samo smisao povraćanja emocija i frustracija. To je način povraćanja ružnoće uma. Zapravo, to je možda i u redu. Možda je bolje na taj način ispoljavati negativne emocije. Međutim, kada pojedinci počnu pretvarati ovu emocionalnu bulimiju u nekakav navodno veliki oblik umjetnosti, tada dolazi do problema.

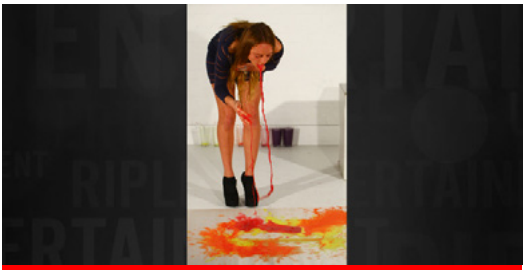

Michelangelo je slomio nogu oslikavajući Sikstinsku kapelu no, sigurni smo da je i namjerno izazivanje povraćanja jednaka žrtva

Ponekad je nedostatak kreativnosti tako oštar da se „umjetnici" pokušavaju iskupiti za to tako što postaju „kontroverzni."

„Oh, pogledaj me, naslikala sam nešto svojom menstrualnom krvi! Istina, ovaj primjerak pokazuje manje umjetničkog talenta od djetetovih otisaka dlanova, no nije smisao u tome! Smisao je u tome da se potakne društvo da prestane sramotiti

žensku menstruaciju!“

Ne, dotične spodobe jednostavno nemaju dovoljnu količinu umjetničkog talenta ili znanja kako bi se mogle nazvati umjetnicima. Stoga preostaje steći jeftini publicitet nekom kontroverznom akcijom. Teško je dostići veličinu i biti velik, ali biti morbidan je vrlo lako baš kao i činiti najodvratnije stvari koje možete zamisliti i to proglasiti nekom vrstom pomicanja društvenih granica.

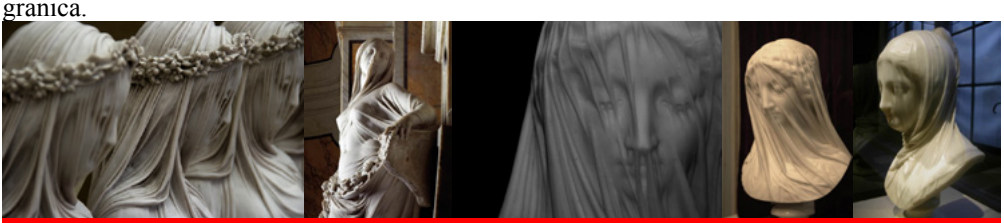

Djela Giovannia Strazza-e

Zašto bi iole normalnom čovjeku bila potrebna promjena percepcije o menstrualnoj krvi?! Zar ne smijemo to smatrati prirodnom, no, ipak odurnom stvari, ukoliko se ista javno eksponira kao „umjetnost?“ Više nego očito je da se radi o iznimnoj egocentričnoj potrebi pojedinaca da se privuče pažnja i da se u nedostatku vlastite samosvijesti, talenta i samopouzdanja privuče pažnja i stekne kultni status „slave.“

Sjetimo se recimo mramornog kipa zvanog *Djevica pod velom*, talijanskog kipara Giovanni Strazza-e. Spoj umjetničkog talenta, kiparskog znanja i tehnike ovdje su toliko izraženi da je ovo možda mnogima nepoznato djelo čisti primjer onoga što se može i treba zvati umjetnošću. Realističnost ovoga djela i još nekih sličnih njemu dokaz su nečijeg talenta, kreativnosti, a ne morbidne egocentrične potrebe da se ljude šokira svojim „performansom,“ koji najčešće u krajnjoj liniji rezultira gnušanjem i eventualno ismijavanjem publike.

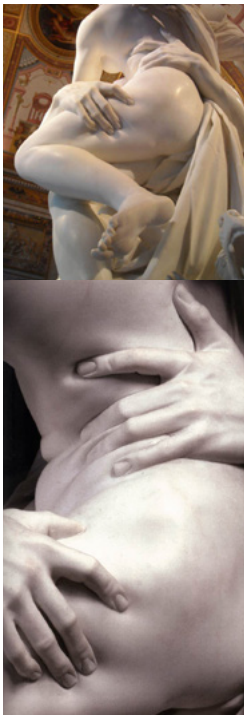

Za razliku od takve „umjetnosti“ ovakva djela su ona koja ljude, osim izazivanja divljenja, potiču na razmišljanje, na zdrave vrijednosti, na veličanje duha, na ponos, na osjećaj identiteta.

Postoji još dosta drugih skulptura koje su načinjene na sličan način kao i Djevica i takva umjetnost naprosto zadivljuje.

No, da damo još malo toliko tražene pažnje modernoj „umjetnosti.“ Sedamdesetih je jedan čovjek ušao u jedan muzej i čekićem oštetio još jedan mramorni kip uzvikujući „Ja sam Isus Krist.“ Riječ je o kipu Djevice Marije koja u naručju drži mrtvog Isusa. Neovisno o tome što ovaj kip predstavlja nešto protivno stavovima Kreativista, radi se o umjetničkom djelu također zapanjujućih detalja i talenta. Kip je restauriran i srećom uspješno obnovljen, no dotični egocentrik uništio je ovo djelo samo kako bi si priskrbio svojih pet minuta slave, što je u moderna vremena važnije od jednog povijesnog umjetničkog djela.

Ime tog čovjeka namjerno ćemo izostaviti kako bi se odmakli upravo od te bolesne težnje modernih ljudi da budu „poznati.“ Moderni „umjetnici“ gotovo na isti način pokušavaju danas privući pažnju na sebe. Pod lažnim i prozirnim izgovorom kako je „umjetnost tu da bi prouzročila reakciju,“ moderni degenerici rade ama baš sve da bi udovoljili svojoj očajnoj potrebi i bili primijećeni.

Zapanjujuća količina talenta potrebna je za izraditi doslovni autoportret menstrualnom krvi

Ironično, ovakva „umjetnost“ ima veći razarajući učinak na samu umjetnost nego što jedan čovjek s čekićem ima na jedan kip. Pokušajte se prisjetiti kad ste zadnji put vidjeli neko istinsko remek-djelo umjetnosti i kada je takvo djelo zadnji put napravljeno. Pad u kreativnosti očito ide u korak s modernim „progresivizmom“ i sličnim „modernim“ idejama čiji je rezultat ne samo rasno već i kulturno propadanje.

Prihvaćanjem destruktivne „umjetnosti“ odbacuje se ona kreativna te se obezvrjeđuje sama umjetnost. Danas više nije bitno izgraditi nešto što ulijeva strahopoštovanje, već nešto šokantno i odvratno za ljude. Time se ne uništavaju remek-djela, već se uništava potencijal za buduća remek-djela.

Čini se kao da su svi moderni „umjetnici“ u nekom obliku natjecanja tko će proizvesti nešto degutantnije od drugog. Još jedan primjer te degradacije je nagrada Turner Prize koja se dodjeljuje „umjetnicima“ čiji je jedini cilj napraviti najpederskije djelo. Kao pokazatelj jada ovakve „umjetnosti“ tu je skulptura nazvana „Life Model.“ Ovo djelo prikazuje čudno oblikovanog dječaka visokog oko dva metra kako trepće i mokri u kantu. Paradoksalno, ovo je pravi primjer moderne umjetnosti – dječak koji piša.

Umjesto izrade vlastitih portreta s vlastitom menstrualnom krvi, umjesto bacanja raspela u kantu ispunjenu vlastitom mokraćom, umjesto slikanja vlastitim izmetom i li fotografiranja vlastitog anusa u visokoj rezoluciji, možda bi ovi „umjetnici“ mogli naučiti neki drugi zanat? S obzirom na psihotično stanje istih, svaka razumna ideja je vrlo upitna.

REVOLT

STARI BROJEVI

OČUVAJMO NAŠE NASLIJEĐE!

KREATIVISTI.ORG

KREATIVISTIČKI POKRET HRVATSKA